

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. αὐρι, δι' ὃ ἰδ. αὐριο, καὶ τῆς καταλ. -ισινός ἀποκοπίσης ἐκ τοῦ *ἀποψισινός, δι' ὃ ἰδ. ἀποψινός.

Αὐριανός 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αὐρισ'νὴν ἡμέραν ἦρτα (σὰν αὐριο) Οἶν. Αὐρισ'νὸν βράδον ἐγενέθαι (σὰν αὐριο βράδον) Κερασ. Τ' αὐρισ'νὸν ἡ ἡμέρα καλὸν φαίνεται πῶς θὰ ἐνι αὐτόθι. Σ' σ' αὐρισ'νὸν τὸ ξημέρωμα νὰ μὴ προφτάνω, ἂν λέω ψέματα! αὐτόθι. Νὰ μὴ ἐλέπης τ' αὐριζ'νὸ τὴν ἡμέρα! (ἀρά) Ὁφ. || Φρ. Ὁσημερ'νός ἐν' κ' αὐριζ'νός κ' ἐν' (ἐπὶ γέροντος) Τραπ. Σημερινοὶ εἴμεστιν κ' αὐρισ'νοὶ κ' εἴμεστιν (σήμερον ζῶμεν καὶ αὐριον τίς οἶδεν;) Κερασ. || Γνωμ. Τ' αὐριζ'νὸν τὴ δουλείαν, ἂν ἐπορῆς, ὁσήμερον ποῖσον ἀτο Τραπ.

αὐροσάλευτος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. Ζωή³ 81.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐρα καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαλευτός < σαλεύω.

Ὁ ὑπὸ τῆς αὐρας σαλευόμενος, ὁ ἐλαφρῶς κινούμενος: Ποίημ.

Ἔτσι δὲν εἶναι ὥρα τοῦ νέου κυπαρίσσι
λυγῶντας αὐροσάλευτο πρὸς τὸν αἰθέρα.

αὐστηρά ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἄστηρα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὐστηρός. Ὁ τονισμός τοῦ τύπ. ἄστη-ρα κατὰ τὸ ἄγρια.

Αὐστηρῶς, σκληρῶς, ἀμειλίκτως ἐνθ' ἄν.: Τὸν τιμώρησε - τοῦ φέρθηκε αὐστηρά κοιν. Ἀστηρα κρούω (κτυπῶ ἀμειλίκτως) Μάν.

αὐστηρόγλυκος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Ζακυθιν. μαντήλ. 69.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. αὐστηρός καὶ γλυκός.

Ὁ ἔχων αὐστηράν, ἀλλὰ καὶ γλυκεῖαν ἔκφρασιν: Κοίταξε πάντα τὸν πατέρα μὲ τὸ αὐστηρόγλυκο πρόσωπο καὶ τὰ ἄσπρα γένεια.

αὐστηρὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀφιστηρὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ.) αὐτηρὸς Κεφαλλ. αὐθηρὸς Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. αὐστηρός. Εἰς τὸ ἀφιστηρὸς ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου μεταξὺ τῶν συμφ. φσ.

1) Δριμύς, ὁξὺς Κεφαλλ.: Εἶδι αὐτηρό. 2) Ἰσχυρός, δραστηκὸς Σίφν.: Αὐθηρὸ φαρμάκι. 3) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀνεπιεικὴς, σκληρὸς λόγ. κοιν.

αὐταδέλφι τὸ, (Ἐβδομ. 6, 25, 8).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. αὐτάδε λφός.

Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς ἀδελφός.

αὐτεξούσιος ἐπίθ. λόγ. κοιν. αὐτεξούσιε Τσακων. αὐτοξούσιος ΓΨυχάρ. Ρωμαίικ. γραμματ. 2,302 αὐταξούσιος Κέρκ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἐφταξούσιος Ἀνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πάρ. Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. κ.ά. ἰφταξούσιους Ἡπ. κ.ά. ὠφταξούσιος Κρήτ. ὠφταξούσιους Θράκ. (Μάδυτ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. αὐτεξούσιος. Ὁ τύπ. αὐτοξούσιος διὰ τὰ πολλὰ μετὰ συνδετικῶ φωνήεντος ο. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1924) 26. Ὁ τύπ. ἐφταξούσιος διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐφτὰ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πολλοῦ.

1) Ὁ αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐξουσιάζων, ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς ἄλλον, ἀνεξάρτητος κοιν. καὶ Τσακων.: Αὐτεξούσιος εἶναι γὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει κοιν. Καθένας 'ς τὲς δουλειές του εἶναι ἐφταξούσιος Ρόδ. Ὁ ἄνθρωπος ἐν' ἐφταξούσιος Κύπρ. 2) Κραταῖος, ἰσχυρὸς Κρήτ.: Ἀσμ.

Ὁφταξούσιε Νικόλαε, ἀνήμενε λιγάκι,
μὰ ζωδανὸ τ' ἀσκέρι μου σὰ φτάξῃ θὰ σὲ πιάσῃ.

* **αὐτῇ-ἐσπέρα** ἐπίρρ. ἐι-τεσπέρα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς φρ. αὐτῇ ἐσπέρα.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, ἀπόψε.

αὐτίκοντα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) αὐτόκοντα Πόντ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. αὐτίκα καὶ τοῦ κοντά. Ἰδ. ΙΒα-λαβάν. ἐν Ἀρχ. Συλλ. Κοραῖ ἐν λ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,323. Τὸ αὐτόκοντα προσέλαβε τὸ οὐ ὥς τὸ κατ' ἐξοχὴν συνδετικὸν φωνήεν.

1) Παραυτίκα, παραχρῆμα Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀμέσως. 2) Μετ' οὐ πολὺ, μετ' ὀλίγον Πόντ. (Σάντ.)

αὐτίκοντος ἐπίθ. ἀμάρτ. αὐτόκοντος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. αὐτίκοντα.

Ὁ μετ' ὀλίγον γενόμενος.

αὐτόβολος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτόβουλος Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῆς ἀντων. αὐτός καὶ τοῦ οὐσ. βόλος.

1) Ὁ αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὁ μὴ ἐξ ἄλλου, ὁλόκληρος: Νὰ χαίρισ' τοῦ σ'λοῦπ' σ' ἀτόβουλου! (τὸ σ'λοῦπ'σ' = τὸ σου-λούπι σου, τὸν ἑαυτόν σου). Κακὸ ἀτόβουλου εἶν' αὐτὸς (κακὸν φανερόν, ἀναμφισβήτητον). 2) Παχύς, δυσκίνητος, ἰδίᾳ κατ' οὐδ. ὥς οὐσ.: Μωρέ, τί ἀτόβουλου ποῦ γί'ν' κ'! Κ'νῆσ' ἀπὸ τῆς θέσι σ', ἀτόβουλου!

αὐτόβοσκος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀτόβοσκος Ἡπ.

Ἐκ τῆς ἀντων. αὐτός καὶ τοῦ οὐσ. βοσκή.

Ὁ μόνος, ὁ ἄνευ ἄλλου βόσκων: Ἐγὼ ἔχω τὰ χοντρι-κά μ' ἀτόβόσκα μέρα νύχτα.

αὐτοθέλητα ἐπίρρ. Σῦρ. — ΣΣκίπη Κάλβ. μέτρ. 50 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. αὐτοθέλητος.

Ἐξ οἰκείας βουλήσεως, ἐκουσίως, αὐτοβούλως: Κάμνοντάς το αὐτοθέλητα Σῦρ. || Ποίημ.

Μὴ μὲ κλαίτε, αὐτοθέλητα | στροβιλίζουμαι ὁλότελα
ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν.

αὐτοθέλητος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐτοθέλητος.

Ὁ θέλων αὐτὸς καὶ οὐχὶ ἐξαναγκαζόμενος, αὐτόβουλος ἐνθ' ἄν.: Αὐτοθέλητη πῆρε τὸ γέρω Λεξ. Δημητρ. Ἡσφαζέ δων ὁ δάρας μου αὐτοθέλητος ἕνα γριᾶς (ἐκ παραμυθ. κριᾶς = ζῶον) Ἀπύρανθ.

αὐτοκέφαλος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. αὐτοκέφαλος.

1) Ὁ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ ἄλλου ζῶν, ὁ μὴ ὑπακούων εἰς ἄλλους, χειράφετος πολλαχ.: Αὐτοκέφαλη γυναῖκα. Αὐτοκέφαλο παιδί. β) Ἀπειθάρχητος, ἄτακτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲν ἔχει ὁ κόσμος πρὸ αὐτοκέφαλο δαϊδί. 2) Ἰσχυρογνώμων Κέρκ. Συνών. πεισματάρης.

αὐτοκινητάδα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο καὶ τῆς καταλ. -άδα (II).

1) Περίπατος ἢ μετάβασις που ἐπ' αὐτοκινήτου: Τοῦ ἀρέσει ἡ αὐτοκινητάδα. 2) Ἐπιρρηματ., ἐπ' αὐτοκινήτου, δι' αὐτοκινήτου: Πήγαμε αὐτοκινητάδα 'ς τὸ δεῖνα μέρος.

αὐτοκινηταρῆς ἡ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο καὶ τῆς καταλ. -αρῆς.

Τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ἐπιβατῶν, αὐτοκίνητον πληρὲς ἐπιβατῶν: Ἐπέρασαν πολλὰς αὐτοκινηταρῆς.

αὐτοκινητάρης ὁ, Κύπρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐτοκίνητο, δι' ὃ ἰδ. αὐτοκίνητος, καὶ τῆς καταλ. -άρης.

Ὁδηγὸς αὐτοκινήτου. Συνών. αὐτοκινητιστής.

